

en de verspreiding van cholera. Toen de Rotterdamse raad het jaar daarop debatteerde over de aanleg van een gemeentelijke waterleiding lag ook een aantal brieven van de provinciaal inspecteur voor het geneeskundig staatstoezicht in Zuid-Holland ter tafel. Deze benadrukte de noodzaak om zuiver drinkwater te verstrekken. Hij vond ongezuiverd Maaswater onvoldoende van kwaliteit en meende dat scheikundige zuivering een absolute voorwaarde was.⁵³⁾

De gemeentelijke Openbare Gezondheidscommissie onderschreef het oordeel van de provinciaal inspecteur, maar bleef verdeeld over de vraag welke consequenties daaraan moesten worden verbonden. Zij hield een pleidooi 'om eerst alle pogingen in het werk te stellen, om zoo mogelijk eene duinwaterleiding tot aanvoer van drinkwater aan de stad te verschaffen'. De twee artsen in de Gezondheidscommissie gingen nog een stap verder. Als mocht blijken dat de aanleg van een duinwaterleiding niet haalbaar was, dan moest voorlopig zelfs worden afgezien van de aanleg van een waterleiding.⁵⁴⁾

Het idee dat verontreinigd drinkwater een rol speelde in de verbreiding van besmettelijke ziekten kon in de loop van de jaren zestig rekenen op een toenemende belangstelling. Maar van algemene instemming was nog lang geen sprake. Raadslid G.H. Wolvekamp: 'Vroeger wanneer er over cholera werd gesproken, werd er ook gedacht aan miasmen, atmospherische en andere invloeden; doch van dit alles hoort men nu niets, maar men is in de laatste jaren langzamerhand er aan gewoon geraakt om de oorzaak van de verspreiding der épidemie eenig en alleen te willen zoeken in het drinkwater'. Cynisch voegde hij daaraan toe: 'Ik kan het mij ook zeer goed begrijpen dat wanneer men eindelijk iets gevonden heeft, waarop men meent te kunnen staat maken, men dat met beide handen aangrijpt, even als de drenkeling op den Oceaan zich aan eene plank vastklemt en in het eerste oogenblik waant een volkomen reddingsmiddel gevonden te hebben.' De raad besteedde ruime aandacht aan de adviezen van de Gezondheidscommissie en aan de wensen van de provinciaal inspecteur, maar bleef sceptisch over de nieuwe inzichten en voelde er ook om financiële redenen weinig voor de suggesties op te volgen. Met vrijwel algemene stemmen - alleen raadslid J. Pols was tegen - ging de raad akkoord met het achterwege laten van een chemische zuivering.⁵⁵⁾

De vraag of zuivering van het water noodzakelijk was, werd ook gesteld in verband met de verstrekking van emmers water. Op 5 september 1871 interpelleerde het raadslid Pincoffs de voorzitter